

Î N C H E I E R E

21 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, Judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Ala Cobăneanu
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de avocatul Nani Ana în interesle lui Rusu Constantin și de Consiliul Național pentru Diminuarea Dizabilității și Capacității de Muncă,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Rusu Constantin către Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, cu privire la anularea ordinului de desfacere a contractului individual de muncă, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, prin care s-a modificat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 18 februarie 2020,

c o n s t a t ă :

La 11 februarie 2019, Rusu Constantin a depus cerere de chemare în judecată către Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, cu privire la anularea Ordinului nr.10 din 21 ianuarie 2019 de desfacere a contractului individual de muncă și predarea-primirea actelor și bunurilor, restabilirea în funcția de expert în determinarea gradului de dezabilitate/medic, echipa 12 a Serviciului pentru determinarea gradului de dizabilitate, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu începând cu 22 ianuarie 2019 și până la repunere, încasarea prejudiciului moral în sumă de 50000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, a activat în cadrul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă începând cu anul 2008, iar la 27 februarie 2018, în baza Ordinului nr. 93p din 26 februarie 2018 a fost eliberat din funcția deținută, în temeiul art.86 lit.y¹) din Codul muncii, în legătură cu deținerea statutului de pensionar pentru limită de vârstă.

Ulterior, în baza ordinului nr. 204p, la 28 februarie 2018, a fost reangajat în funcția de medic, fiind încheiat contract individual de muncă pe perioadă determinată până la 28 februarie 2019.

La 05 iunie 2018, în baza ordinului nr.374p din 07 iunie 2018, a fost transferat în funcția de expert în determinarea gradului de dizabilitate/medic, în cadrul Serviciului pentru determinarea gradului de dizabilitate, echipa 12, până la 31 decembrie 2018.

La 21 ianuarie 2019, prezentându-se la serviciu după concediu medical, i s-a adus la

cunoștință Ordinul nr. 10 din 21 ianuarie 2019, conform căruia a fost concediat de la data de 22 ianuarie 2019, în legătură cu deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă, în conformitate cu art. 86 lit.y¹) din Codul muncii.

Reclamantul consideră că, ordinul nr.10 din 21 ianuarie 2019, cu privire la desfacerea contractului individual de muncă, este emis contrar prevederilor legale, or, la 28 februarie 2018, a fost eliberat din funcție pentru limită de vârstă și a fost reangajat în aceeași zi, la aceeași instituție, în baza contractului individual de muncă, pe o perioadă determinată de până la 28 februarie 2019.

Totodată, menționează că, la concediere, pârâtul, contrar prevederilor legale, a aplicat repetat prevederile art.86 lit.y¹) din Codul muncii.

Astfel, la momentul reangajării, deja deținea statutul de pensionar, iar acțiunile pârâtului constituie o aplicare abuzivă și eronată a prevederilor legale, or, în timp ce contractul individual de muncă a fost încheiat pentru o perioadă determinată cu o persoană pensionată, temeiul de concediere indicat la art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii, nu poate opera în aceste circumstanțe.

Reclamantul a subliniat că, efectele juridice ale contractului puteau înceta doar la 28 februarie 2019, în temeiul art. 82 lit. f) din Codul muncii și anume în legătură cu expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, iar în cazul în care angajatorul nu mai dorea prelungirea contractului, urma să i se comunice preventiv despre acest fapt.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, din 26 aprilie 2019, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial.

S-a anulat ca fiind ilegal, Ordinul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, nr.10 din 21 ianuarie 2019, privind desfacerea contractului individual de muncă.

S-a obligat Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă să ajusteze temeiul și data încetării relațiilor de muncă cu Rusu Constantin, conform prevederilor pct.4 ale contractului individual de muncă nr 40/2 din 28 februarie 2018.

S-a încasat din contul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă în beneficiul lui Rusu Constantin, salariul pentru perioada absenței forțate de la serviciu 22 ianuarie 2019 - 28 februarie 2019, reieșind din cuantumul salariului de bază stabilit pentru funcția deținută - 9060 lei, cu executarea imediată în partea încasării unui salariu mediu.

S-a încasat din contul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă în beneficiul lui Rusu Constantin, suma de 2000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată și 5000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, pretențiile reclamantului au fost respinse ca neîntemeiate.

La 21 mai 2019, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, a depus cerere de apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, din 26 aprilie 2019 și emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă.

La 23 mai 2019, Rusu Constantin a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, din 26 aprilie 2019, solicitând casarea parțială a hotărârii instanței de fond, în partea respingerii pretențiilor din acțiune, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 iulie 2019, s-a respins apelul declarat de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă.

S-a admis apelul declarat de Rusu Constantin și s-a anulat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 26 aprilie 2019, în partea încasării pagubei morale și obligării Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, să ajusteze temeiul și data încetării relațiilor de muncă cu Rusu Constantin, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care:

- S-a restabilit Rusu Constantin în funcția de expert în determinarea gradului de dizabilitate/medic echipa nr.12 a Serviciului pentru determinarea gradului de dizabilitate, începând cu 22 ianuarie 2019 și până la 28 februarie 2019 (data expirării contractului individual de muncă nr.40/2 din 28.02.2018).

- S-a încasat de la Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă în beneficiul lui Rusu Constantin, suma de 10000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, hotărârea, a fost menținută fără modificări.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 06 noiembrie 2019, au fost admise recursurile declarate de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă și de Constantin Rusu, reprezentat de avocatul Ana Nani.

S-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 17 iulie 2019 și hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, din 26 aprilie 2019.

Cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Rusu Constantin către Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, cu privire la anularea ordinului de desfacere a contractului individual de muncă, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la serviciu, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost trimisă spre rejudecare, la Judecătoria Chișinău, sediul Centru.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020, cererea de chemare în judecată depusă de Rusu Constantin a fost admisă parțial.

S-a anulat parțial Ordinul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, nr.10 din 21 ianuarie 2019, privind desfacerea contractului individual de muncă și predarea-primirea actelor și bunurilor, ca fiind contrar legii, în partea concedierii lui Rusu Constantin, începând cu 22 ianuarie 2019, în baza art. 86 alin. (1) lit. y¹) din Codul muncii.

S-a restabilit Rusu Constantin, în funcția de expert în determinarea gradului de dizabilitate/medic, echipa nr.12 a Serviciului pentru Determinarea Gradului de Dizabilitate, pentru perioada 22 ianuarie 2019 – 28 februarie 2019.

S-a obligat Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, să modifice temeiul încetării relațiilor de muncă dintre părți, din art.86 alin.(1) lit.y¹) din Codul muncii, în art.82 lit.f) din Codul muncii - expirarea termenului contractului individual de muncă pe durată determinată, cu constatarea încetării relațiilor de muncă din 28 februarie 2019 (ultima zi de muncă).

S-a încasat de la Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, în beneficiul lui Rusu Constantin, salariul pentru perioada absenței forțate de la serviciu 22 ianuarie 2019 - 28 februarie 2019, reieșind din cuantumul salariului de bază stabilit pentru funcția deținută - 9060 lei, cu încasarea salariului total datorat de 11174 lei, constatând achitarea de către părât în folosul reclamantului a sumei unui salariu mediu de 9060 lei, restanța datorată fiind de 2114 lei.

S-a încasat din contul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, în beneficiul lui Rusu Constantin, suma de 2000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată și 8000 lei cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 25 februarie 2020, Rusu Constantin a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020, solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe, în partea prin care pretențiile au fost respinse, și emiterea în acest sens a unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

La 11 martie 2020, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea parțială a hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020, în partea respingerii pretențiilor din acțiunea lui Rusu Constantin, cu emiterea unei noi hotărâri în acest sens, privind respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, s-a respins apelul Consiliului Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă.

S-a admis apelul declarat de Rusu Constantin.

S-a modificat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020, în partea cuantumului prejudiciului moral, după cum urmează:

- S-a majorat cuantumul prejudiciului moral încasat de la Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă în beneficiul lui Rusu Constantin, de la 8000 lei pînă la 10000 lei.

Pentru a decide astfel, analizând argumentele din cererile de apel, Curtea de apel a reiterat concluziile primei instanțe și a remarcat faptul că prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecării, circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Astfel, Colegiul a constatat că, prima instanță corect a concluzionat că, la încheierea contractului individual de muncă nr. 40/2 din 28 februarie 2018, pe o durată determinată, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă a cunoscut despre deținerea de către salariat a statutului de pensionar pentru limită de vârstă, prin urmare, contrar prevederilor legale, angajatorul a aplicat repetat prevederile art.86 alin.(1), lit.y¹) din Codul muncii și l-a concediat pe Rusu Constantin în legătură că, acesta deținea statutul de pensionar.

De asemenea, Colegiul a notat că, prevederile legale nu pot fi interpretate în defavoarea salariaților, or, interpretarea invocată de Consiliul Național Pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, în cererea de apel, ar permite exercitarea unei atribuții discreționare a angajatorului de a efectua angajări repetate a salariaților pensionați, cu concedieri repetate și discreționare, ceea ce ar constitui un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile angajatorilor și salariaților.

În altă ordine de idei, instanța de apel a justificat concluzia instanței de fond că, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, și-a manifestat intenția de a înceta raportul de muncă cu Rusu Constantin, fapt ce rezultă atât din ordinul nr. 950p din 06 decembrie 2018, ordinul nr. 991p din 27 decembrie 2018 și din scrisoarea nr. 1262 din 28 decembrie 2018, iar Rusu Constantin, la semnarea contractului individual de muncă nr.40/2 din 28 februarie 2018, și-a exprimat expres consimțământul și acordul de a activa o perioadă determinată, până la 28 februarie 2019.

Astfel, Colegiul civil a calificat drept întemeiată concluzia instanței de fond că, cerința lui Rusu Constantin cu privire la restabilirea în funcție este neîntemeiată, dar având în vedere dispozițiile art. 89 alin. (1) din Codul muncii, a menționat că instanța de

fond just a dispus restabilirea lui Rusu Constantin, în funcție, pentru perioada 22 ianuarie 2019 până la 28 februarie 2019, dată limită asupra căreia au convenit părțile în contractul individual de muncă nr. 40/2 din 28 februarie 2018.

Cu referire la salariul pentru perioada de absență forțată de la muncă pentru perioada 22 ianuarie 2019 – 28 februarie 2019, reieșind din faptul că, din actele cauzei se constată achitarea sumei de 9060 lei, instanța de apel a menționat că restanța datorată de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă față de Rusu Constantin, constituie 2114 lei.

De asemenea, referitor la quantumul prejudiciului moral, Colegiul a reținut că, deși instanța de fond corect a evidențiat că, repercusiunile pe care un asemenea eveniment le-a avut asupra psihicului, apelantul Rusu Constantin, sunt evidente, totodată la aprecierea quantumului prejudiciului moral prima instanță nu a luat în considerație prevederile art.90 alin.(3) din Codul muncii.

Luând în considerație prescripțiile normei citate și dat fiind faptul că Rusu Constantin a fost concediat ilegal, la inițiativa angajatorului, Colegiul a considerat că, hotărârea primei instanțe în partea quantumului prejudiciului moral urmează a fi modificată prin majorarea acestuia de la 8000 lei, pînă la 10000 lei.

Nefiind de acord cu soluția instanței de apel, la 18 ianuarie 2021, avocatul Nani Ana, în interesele lui Rusu Constantin, a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, solicitând casarea parțială atât a deciziei instanței de apel, cât și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020, în partea respingerii pretențiilor, și emiterea unei alte decizii în partea casată prin care să fie restabilit Rusu Constantin în funcția deținută începând cu 22 ianuarie 2019, să fie dispusă încasarea de la Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă în beneficiul lui Rusu Constantin a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, începând cu 22 ianuarie 2019 și până în ziua repunerii în funcție, și încasarea prejudiciului moral în mărime de 50000 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, reiterând circumstanțele de fapt și normele de drept reflectate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel, avocatul recurentului a invocat că, în partea respingerii pretențiilor din acțiune, instanțele de judecată, au aplicat și interpretat eronat normele legii.

Astfel, s-a menționat că instanțele de judecată nu au ținut cont de prevederile art. 82 lit. f) din Codul muncii, și nici de faptul că angajatorul în ordinul de eliberare din funcție, nu a invocat intenția de a nu prelungi termenul contractului individual de muncă, dar a indicat ca temei de concediere circumstanțe necesare a fi aplicate independent de voința părților (deținerea de către salariat a statutului de pensionar).

Reprezentantul recurentului consideră că, Rusu Constantin, urma să fie restabilit în funcția deținută fără a fi indicat restabilirea doar în limitele temporare ale acționării contractului încheiat pe o perioadă determinată, adică pînă la 22 februarie 2019.

Suplimentar, consideră că, prin obligarea angajatorului de a ajusta temeiul și data încetării relațiilor de muncă cu salariatul Rusu Constantin, instanța de judecată a depășit limitele pretențiilor înaintate de reclamant.

În altă ordine de idei, reieșind din suferințele psihice suportate de recurent ca urmare a eliberării ilegale din funcția în care acesta a activat o perioadă îndelungată de timp, privarea de muncă și de surse de existență, reprezentantul recurentului nu este de acord cu suma prejudiciului moral.

La 10 februarie 2021, prin intermediul poștei electronice, Consiliul Național pentru

Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2020, solicitând casarea atât a deciziei instanței de apel, cât și a hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Centru, din 18 februarie 2020 cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată depusă de Rusu Constantin să fie respinsă ca neîntemeiată.

În motivarea cererii de recurs, s-a menționat faptul că, în speță, raporturile de muncă au luat naștere din momentul semnării de către părți a Contactului pe durată determinată (până la 28 februarie 2019), iar Rusu Constantin a fost concediat în sensul prevederilor Contractului, aplicându-se prevederile art.86, alin.(1), lit.y¹) din Codul muncii, și în acest sens, Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, a respectat procedura de concediere a lui Rusu Constantin, or, ultimul nu a formulat obiecții la procedura de concediere.

Cu referire la prejudiciul moral, solicitat de Rusu Constantin, s-a menționat că nu pot fi calificate ca prejudicii morale, acțiunile care au survenit din dispozițiile contractului individual de muncă prin aplicarea p. 17, lit. a), Titlul I, p .1, Titlul IV al Contactului, care au fost prealabil coordonate cu Rusu Constantin.

Conform art.434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, în conformitate cu art.434 din Codul de procedură civilă și luând în considerație că, potrivit materialelor cauzei, decizia din 20 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost expediată părților la 15-17 decembrie 2020, inclusiv prin intermediul poștei electronice (f.d.68-69 vol.II), Completul Colegiului constată că cererile de recurs, depuse de avocatul Nani Ana, în interesele lui Rusu Constantin, la 18 ianuarie 2021 și de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, la 10 februarie 2021, sunt în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererile de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursurile declarate de avocatul Nani Ana, în interesele lui Rusu Constantin și de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă, sunt neîntemeiate și urmează a fi declarate inadmisibile, din considerentele ce urmează.

Conform art.432 alin.(1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Conform art.433 lit.a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Potrivit art.440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului

este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță însă, criticile invocate de recurenți, nu pot duce la admisibilitatea recursurilor, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al cererilor de recurs, fiind lipsite de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanțele de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenților, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestora cu soluția dată de instanța de apel și prima instanță, iar argumentele din recursuri nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestora ca fiind admisibile.

În altă ordine de idei, prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererile de recurs depuse de avocatul Nani Ana, în interesele lui Rusu Constantin sau de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa cărorva temeiuri în urma cărora ar fi necesară declararea recursurilor ca fiind admisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art.433 lit. a) și art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de avocatul Nani Ana, în interesele lui Rusu Constantin și de Consiliul Național pentru Determinarea Dizabilității și Capacității de Muncă.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Mariana Pitic